

12 המישפטים

הגדולים

חשוון: זיכוי מרשיע

מכאל (יומי) ברקאי, מפקד זי"הים שנאשם בניסיון לאנוס וזוכה.

מפקד חיל-הים האלוף מכאל ("יורי מי") ברקאי נאשם בפני בית-הדין צבאי בניסיון לאינוסה של חיילת.

הנערה, שבאה מבית פרימיטיבי, לדבר ריה, היתה מזכירתו של האלוף. באחד הימים, בהיותו בתפקיד, הסיע אותה למקום מבודד וניסה לאנוס אותה בתוך המכונית. המתלוננת, שהיתה אחרי-כך רס"רית במיר פאת-השיניים במחנה מטכ"ל בקריה בתל-אביב, התלוננה רק שנה וחודשיים אחרי המיקרה. היא פנתה לח"כ שולמית אלוני וזו עזרה לה בניסוח תלונתה. הנערה הסבירה את השהיית התלונה בכך שלא רצתה שהוריה יקראו על הפרשה ושהדבר יביך ויזיק למישפחתה. ואכן, שמה נאסר לפרסום.

ברקאי ופרקליטיו הכחישו מכל וכל את גירסתה של המתלוננת. בית-הדין פסק כי הנערה דיברה אמת, ואילו האלוף שיקר בעדותו לפני בית-המישפט. ובכל זאת זיכה את יומי.

זיכוי זה לא עזר לאלוף. היה זה כפי שהגדירו העיתונים: "זיכוי מרשיע". שכן, רק הלכה מישפטית עתיקת-יומין היא שעמדה לאלוף. החוק דורש סיוע לעדותה של מתלוננת במישפטים העוסקים בעבירות מין. מאחר שבמישפט זה לא היה סיוע לעדותה של המתלוננת באשר לזהותו של הנאשם, יצא יומי זכאי.

למחרת הזיכוי נקרא יומי לרמטכ"ל, ושם נאמר לו כי למרות זיכוי החליטו שר-הביטחון והרמטכ"ל כי יפרוש מצה"ל. האלוף ברקאי הצהיר בטלוויזיה אחרי זיכוי: "נעשה צדק".

רצח אלי ועדש העלה את נתניה על מפת הפשע של המדינה. שמעון גניש וגבריאל ארביב זוכו מאשמה, ודודו דהרי אשר נאשם עימם טרם נשפט. בתמונה: אברהם (ברב) עמר שנחשד במעשה הרצח אולם לא הואשם. בבר עצמו נרצח.

כיסלו: זיכוי במחצית הראשונה

רצח מני כהן, מזכירו של ח"כ צארלי ביטון, זוכה על הסף מאשמת רצח על רקע מיסחר בסמים.

לעצור עד תום ההליכים מנחם ("מני") כהן, מזכירו של ח"כ צ'רלי ביטון. הוא נאשם יחד עם שאלתיאל ("שלתי") עזרי ומשה ("מורי") מאירי ברציחתו של איברהים עסאף ביפו. הרקע לרצח, לדברי התביעה, היה סיכסוכים בענייני סחר סמים.

הרצח אירע ביפו ב-26 באוקטובר 1978. העד העיקרי במישפט היה נער בן 17, אחמד אושרוף. לדבריו ראה את המיקרה במו עיניו. כדי להגן עליו הביאה אותו התביעה לבית-המישפט תחת מיסמר כבד ובתחפושת. פיאח נוכרית פרועה וארוכה, מישקפיים שמש ושפם וזקן מלאכותיים עיטרו את פניו. החלק היחידי שהציץ דרך המסכה כות היה אפו של הנער. וגם אף זה נראה כאילו זכה בטיפול קוסמטי.

כארבעה חודשים לאחר מכן, הסתיים המישפט בזיכוי אחרי המחצית הראשונה. בית-המישפט החליט עם סיום עדויות הר תביעה כי אין צורך להשיב לאשמה. הוא זיכה את הנאשמים על הסף, ולא הטריח אותם להשיב לאשמה. הראיות שהביאה התביעה לא הספיקו אפילו לכאורה. מני ושני הנאשמים האחרים ערכו מסיבה ענקית לרגל זיכויים. מני חזר לתפקידו הקודם כמזכירו של הח"כ.

תשרי: נתניה על המכה

יום הרצח בוידאו-טייפ, זוכו שני הנאשמים. הם יצאו לחופשי לקראת חג הפסח. אחרי שפורסמו נימוקי פסק-הדין ואפשר היה להבין בבירור כי העדויות שבידי התביעה אינן מספיקות להרשעה, הסגיר עצמו לידי המישטרה הנאשם השלישי, דודו דהרי. אחרי שברח מבית-הכלא ושהה בחופשי בתקופת המישפט, חזר מרצונו החופשי. מישפטו של ברצח עוד לא נפתח.

גניש וארביב נעצרו פעם נוספת אחרי זיכויים, באשמת הנחת הרימון בביתו של מפקד כלא, רוני ניצן. הם ישבו במעצר כעשרה ימים ושחררו מחוסר ראיות. אדם שלישי שנחשד ברצח אלי וועדש, אך לא היה נאשם, היה אברהם (ברב) עמר. הוא נסע לצרפת כשבוע אחרי הרצח, וחזר ארצה אחרי הזיכוי. בבר נפצע ברגלו בפאריס בעת הירצחם של האחים חזן. בבר עצמו נרצח יחד עם אחיו הצעיר דדה לפני כחודש ימים בנתניה.

הז? מישפטים של שמעון גניש וגבריאל ארביב. השניים נאשמו יחד עם הברם דודו דהרי, ברצח הנער אלי וועדש, בפורים 1978. לדברי התביעה אימנו השניים את משה בגדדי המכונה "מכסיקו" להשתמש בעוזו. הם הדריכוהו היטב ואחרי-כך דודו דהרי לקח אותו במכונית צהובה לנתניה. הוא הצביע על וועדש שהיה רכוב על סוסו, ו"מכסיקו" שפניו היו מכוסות במסיכה, ירה בעוזי לעבר הרכב. הוא הרג את וועדש במקום. הסוס הגיע עד לאורוה ושם נפל מת.

"מכסיקו", שהפך עדי-מדינה, הוא מפגר והווה למיונות. הוא העיד על כל הסיפור בבית-המישפט, אך עדותו היתה כלי-כזב מזורז, ואישיותו כלי-כזב הסרת כושר שיכנוע, שבית-המישפט לא מצא לנכון להרשיע את הנאשמים לפיה. גם שאר עדי-התביעה דוד זוהר, עכריין שהורשע בתיקי מירמה שונים, ויעקב מנצורה שגאר שם בגניבת שמונה ספיריות-זורה, לא עוררו את אמון בית-המישפט.

אחרי מישפט מרתק, שבו הוצג שיחורר הפשע האלים.